

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2016 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. , w III -cim Wydziale Karnym w składzie :

Przewodniczący SSO Katarzyna Sztandar

Protokolant Paulina Lewandowska

w obecności Prokuratora Barbary Gawęckiej

po rozpoznaniu w dniach 2 lutego 2016 roku, 7 marca 2016r.

sprawy :

T. M.

syna W. i R. z domu B.

urozonego (...) w R.

oskarżonego o to, że:

I. w okresie czasu od 23 maja 2014r. do dnia 5 stycznia 2015r. w K., Z. i innych miastach Polski w realizacji z góry powziętego zamiaru w krótkich odstępach czasu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej poprzez wprowadzenie w błąd kupujących co do faktycznego zamiaru i możliwości wywiązania się z zobowiązań polegających na dostarczaniu celem dalszej odsprzedaży samochodów osobowych zawierał umowy na zakup tych pojazdów oraz pobierał zaliczki na ten cel w łącznej kwocie 2 615 308,75 zł., nie mając zamiaru ich realizacji przy czym :

- w dniach 23 maja 2014r. i 8 sierpnia 2014r. w P. zawarł trzy umowy na sprzedaż łącznie 64 szt. samochodów m-ki R. (...) a w dniu 5 czerwca 2014r. i 8 sierpnia 2014r. przyjął zaliczki na poczet zakupu tychże samochodów nie mając zamiaru realizacji umowy czym doprowadził (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 64 000 zł.

- w dniu 29 maja 2014r. w P. zobowiązał się do dostarczenia 10 sztuk nowych samochodów osobowych m-ki (...) i nie mając zamiaru jej wykonania przyjął w dniu 5 stycznia 2015r. zapłatę ceny, a następnie dostarczył jedynie 3 samochody czym doprowadził (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 469 415, 80 zł.

- w dniach 16 czerwca i 2 lipca 2014r. w K. zawarł umowę na sprzedaż łącznie 62 sztuk samochodów m- ki (...) a w dniach 17 czerwca i 3 lipca 2014r. przyjął zaliczkę na poczet zakupu tychże samochodów nie mając zamiaru jej realizacji czym doprowadził (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 64 000 zł.

- w dniu 22 września 2014r, w K. zawarł ze spółką (...) umowę sprzedaży 24 samochodów (...) i nie mając zamiaru jej wykonania przyjął w dniu 1 października 2014r. zapłatę ceny, a następnie zamówił jedynie 11 samochodów czym doprowadził (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1 003 784, 95 zł.

- w okresie pomiędzy 24 listopada 2014r. a 15 grudnia 2015r. zobowiązał się do dostarczenia 22 sztuk nowych samochodów osobowych m-ki (...)a następnie dostarczył jedynie 11 samochodów czym doprowadził (...)sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1 014 108 zł.

tj. o przestępstwo z art.286§1kk w zb. z art.294§1 kk w zw. z art.11§2kk w zw. z art.12 kk

orzeka

1. w miejsce zarzucanego czynu oskarżonego T. M. uznaje za winnego tego że: w okresie od 23 maja 2014 roku do 5 stycznia 2015 roku w K., P. i innych miastach Polski będąc właścicielem firmy (...) w K. ulica (...), działając z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez wprowadzenie w błąd kupujących co do faktycznego zamiaru i możliwości wywiązania się z zobowiązań polegających na dostarczaniu celem dalszej odsprzedaży samochodów osobowych, zawierał umowy na zakup tych pojazdów oraz pobierał zaliczki lub zapłatę ceny nie mając zamiaru realizacji tych zobowiązań, czym doprowadził kupujących do niekorzystnego rozporządzenia mieniem i czynu tego dopuścił się w stosunku do mienia znacznej wartości, a łączna wartość szkody wyniosła 2.613.308,75 zł. i tak:

- w dniach 10 czerwca 2014 roku i 8 sierpnia 2014 roku w P. zawarł trzy umowy na sprzedaż łącznie 64 sztuk samochodów marki (...) i w tych dniach przyjął zaliczki na poczet zakupu samochodów nie mając zamiaru realizacji umów, czym doprowadził P. (...) z siedzibą w P., ulica (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 64.000zł.,

- w dniu 29 maja 2014 roku w P. zawarł umowę na sprzedaż 10 sztuk samochodów marki (...), w dniu 5 stycznia 2015 roku przyjął zapłatę ceny za te samochody, a następnie dostarczył jedynie trzy samochody, nie mając zamiaru realizacji pozostałej części umowy, czym doprowadził (...) z siedzibą w P., ulica (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 469.415,80zł.,

- w dniach 16 czerwca 2014 roku i 2 lipca 2014 roku w K. zawarł umowy na sprzedaż łącznie 62 samochodów marki (...), w dniach 17 czerwca 2014 roku i 3 lipca 2014 roku przyjął zaliczki na poczet zakupu tych samochodów nie mając zamiaru realizacji umów, czym doprowadził (...) K. G., (...) z siedzibą w G., ulica (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 62.000zł.,

- w dniu 22 września 2014 roku w K. zawarł umowę na sprzedaż 24 samochodów marki (...), w dniu 1 października 2014 przyjął zapłatę ceny w kwocie 2.222.300zł., a następnie zamówił u dealera (...) spółka z o.o. w (...) samochodów, nie mając zamiaru realizacji pozostałej części umowy, czym doprowadził (...) K. G., (...) z siedzibą w G., ulica (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1.003.784,95zł.,

- w dniu 25 listopada 2014 roku w K. przyjął zamówienie dotyczące sprzedaży 22 sztuk samochodów marki (...), w okresie od 2 grudnia 2014 roku do 15 grudnia 2014 roku przyjął zapłatę ceny za te samochody, a następnie zamówił u dealera (...) spółka z o.o. w Ł. jedynie 11 samochodów, które dostarczył kupującemu, nie mając zamiaru realizacji pozostałej części zamówienia, czym doprowadził (...) spółka z o.o. z siedzibą w Z., ulica (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1.014.108 zł., czym wyczerpał dyspozycję art. 286§1 kk w zw. z art. 294§1 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 294§1 kk, art. 33§2 kk w zw. z art. 4§1 kk w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015 roku wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w ilości 100 (stu) stawek dziennych, każda po 50 (pięćdziesiąt) złotych,

2. na podstawie art. 69§1 i §2 kk, art. 70§1 pkt 1 kk w zw. z art. 4§1 kk w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015 roku wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza wobec oskarżonego na okres próby 4 (czterech) lat,

3. na podstawie art. 41§2 kk w zw. z art. 4§1 kk w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015 roku orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia działalności gospodarczej związanej z obrotem pojazdami mechanicznymi na okres 5 (pięciu) lat od uprawomocnienia się wyroku,

4. zasądza od oskarżonego T. M. na rzecz (...) spółka z o.o. z siedzibą w Z., ulica (...) kwotę 800 (osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego,

5. zasądza od oskarżonego T. M. na rzecz (...) K. G., (...) z siedzibą w G., ulica (...) kwotę 1.254,60zł. (tysiąc dwieście pięćdziesiąt cztery złote i sześćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego,

6. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 1.300zł. (tysiąc trzysta) złotych tytułem opłaty oraz zwalnia go od zwrotu wydatków, które przejmują na rachunek Skarbu Państwa.

IIIK 101/15

UZASADNIENIE

T. M. był właścicielem firmy (...) w K. ulica (...). W ramach prowadzonej działalności gospodarczej zajmował się pośrednictwem w sprzedaży samochodów.

(informacja o działalności gospodarczej k.11-12A).

Na początku 2014 roku nawiązał współpracę z firmą (...) z siedzibą w P., ulica (...). Początkowo współpraca układała się dobrze, oskarżony wywiązywał się z przyjętych zamówień i dostarczał zakupione samochody. W dniu 23 maja 2014 roku złożył ofertę dostarczenia samochodów marki (...), która została przyjęta przez (...). W dniach 10 czerwca 2014 roku i 8 sierpnia 2014 roku w P. zostały zawarte trzy umowy przedwstępne na sprzedaż łącznie 64 sztuk tych samochodów. W tych samych dniach firma (...) wpłaciła na konto firmy oskarżonego zaliczki za samochody w kwotach po 1000zł. za sztukę, czyli łącznie kwotę 64.000zł.

W dniu 29 maja 2014 roku została zawarta również umowa przedwstępna na sprzedaż 10 sztuk samochodów marki (...). W dniu 5 stycznia 2015 roku firma (...) przelała na konto oskarżonego łączną kwotę 660.594 zł. tytułem zapłaty ceny za zamówione samochody.

Mimo upływu terminów realizacji umów, T. M. nie nabył u dealera zamówionych 64 sztuk samochodów, a otrzymane pieniądze zatrzymał dla siebie. W wykonaniu umowy z 29 maja 2014 roku zamówił u dealera i dostarczył firmie (...) jedynie 3 samochody. Nie nabył od dealera pozostałych 7 samochodów, a kwotę 469.415,80zł. – stanowiącą zapłatę za 7 samochodów również zatrzymał dla siebie. Właściciel pokrzywdzonej firmy (...) domagał się dostarczenia wszystkich samochodów albo zwrotu pieniędzy, ale oskarżony zwodził go w prowadzonej korespondencji mailowej. Nie tłumaczył powodów nie dostarczenia pojazdów, a mimo zapewnień, że zwróci pieniądze, nie oddawał ich. Na żądanie potwierdzenia przelewu pieniędzy na konto dealera, przesłał nawet sfalszowany dokument, z którego wynikało, że w dniu 2 lutego 2015 roku oskarżony przelał ze swojego konta na konto (...) spółka z o.o. w W. kwotę 589.143,60zł. W rzeczywistości jednak ta kwota nigdy nie wpłynęła na konto dealera.

Sąd Okręgowy w Poznaniu nakazem zapłaty z dnia 10 kwietnia 2015 roku, sygn. akt IX GNC 343/15 nakazał T. M. w ciągu dwóch tygodni od dnia doręczenia nakazu zapłacić firmie (...) kwotę 469.415,80zł. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 2 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty.

Nadto w dniu 29 kwietnia 2015 roku B. B. (2) zawarł z T. M. ugodę pozasądową, w której oskarżony uznał roszczenie w całości i zobowiązał się do spłaty zadłużenia do dnia 4 maja 2015 roku. Mimo to szkoda nie została w całości naprawiona.

(dokumentacja dotycząca transakcji k.695, 696, 853-887, 1040-1051, korespondencja k.697-740, kserokopie faktur k.756-762, potwierdzenia przelewów k.766, 787, kserokopie kart pojazdów k.767-776, umowy k.777-778, 786, 846, nakaz zapłaty k.781, ugoda pozasądowa k.783-784 (**podzbiór AIII**) oraz zeznania B. B. (2) k.105-106, 110-112, A. C. k.113-115, R. Ł. k.117-120, D. T. k.125, 99-100, G. Ż. k.102).

T. M. współpracował od początku 2014 roku także ze spółką jawną (...) K. G., A. O. z siedzibą w G., ulica (...). Początkowo współpraca układała się dobrze i doszło do realizacji trzech transakcji zakupu samochodów marki (...)i (...).

W dniach 16 czerwca 2014 roku i 2 lipca 2014 roku w K. spółka (...)zawarła z oskarżonym umowy przedwstępne na sprzedaż łącznie 62 sztuk samochodów marki (...). W dniach 17 czerwca 2014 roku i 3 lipca 2014 roku spółka przelała na konto oskarżonego łącznie kwotę 62.000zł. stanowiącą sumę zaliczek na poczet zakupu tych samochodów, tj. 1000zł.

za jeden samochód. Oskarżony, wbrew ustaleniom, nie przelał jednak tych pieniędzy na konto dealera ani nie nabył od niego żadnych samochodów.

W dniu 22 września 2014 roku w K. spółka (...) zawarła z oskarżonym również umowę przedwstępną na sprzedaż 24 samochodów marki (...). Zgodnie z zawartym porozumieniem oskarżony wystawił spółce 24 faktury VAT Pro Forma i w dniu 1 października 2014 roku spółka przelała na konto oskarżonego kwotę 2.222.300zł. tytułem zapłaty za powyższe samochody. W tym samym dniu oskarżony zamówił u dealera M.G. Centrum spółka z o.o. w K. jedynie 13 samochodów i przelał na konto dealera kwotę 1.218.515,05zł. Aby zapewnić o właściwej realizacji umowy, przesłał potwierdzenie transakcji, w którym kwota była zamazana z informacją, że dotyczy ono zapłaty za wszystkie samochody (dopisek „aby mógł Pan spać spokojnie”). Początkowo właściciele spółki (...) sądzili, że kwota została zamazana jedynie celem ukrycia prowizji należnej oskarżonemu, ale potem okazało się, że całość kwoty nie wpłynęła na konto dealera. Mimo, że oskarżony nie zamówił samochodów, to wielokrotnie przekładał terminy ich odbioru i podawał różne powody niemożności dostarczenia zamówionych pojazdów. Dopiero w efekcie podjętych działań przez spółkę (...) okazało się, że T. M. nie zamówił u dealera pozostałych 11 samochodów, a kwotę 1.003.784 zł. stanowiącą cenę zapłaty zatrzymał dla siebie. Oskarżony w rozmowie z właścicielami spółki nie potrafił podać żadnych rzeczywistych powodów nie wywiązania się z umowy. Mimo zapewnień nie zwracał także wpłaconych przez pokrzywdzoną spółkę na jego konto pieniędzy.

W dniu 6 marca 2015 roku spółka (...) zawarła z T. M. ugodę pozasądową, w której oskarżony uznał roszczenia pokrzywdzonej spółki i zobowiązał się do spłaty zadłużenia ostatecznie do dnia 1 czerwca 2015 roku. Zadłużenie to nie zostało jednak w całości uregulowane.

(umowy k.7-10, 59-60, 63-64, wydruk z KRS k.23-28, kserokopie faktur k.30-52, 282-283, potwierdzenia przelewów k.53, 62, 66, 152, potwierdzenie transakcji z informacją k.54-55, dokumentacja dotycząca transakcji k.80-89, 284-289, 316-318, 349, 366-367, ugoda pozasądowa k.98-99, korespondencja mailowa k.233-281, 495 (**podziór AI**) oraz zeznania K. G. k.35-36, 44-46, A. O. k.39-40, 46-47, P. K. k.69-70, 73, 122-123, B. B. (3) k.76-77, 79, P. N. k.71-72, 123, M. P. k.103).

W październiku 2014 roku T. M. nawiązał kontakt handlowy ze spółką (...) spółka z o.o. z siedzibą w Z., ulica (...), polegający na sprzedaży nowych samochodów różnych marek. W dniu 6 listopada 2014 roku spółka (...) zamówiła u oskarżonego 4 samochody marki (...), dokonała za nie zapłaty na konto oskarżonego, po czym odebrała zakupione samochody. Transakcja ta przebiegła pomyślnie. W dniu 24 listopada 2014 roku T. M. zaoferował sprzedaż 22 sztuk samochodów marki (...). Spółka (...) przyjęła tę ofertę przesyłając oskarżonemu zamówienie. W dniu 25 listopada 2014 roku T. M. przesłał spółce skan podpisanego przez siebie zamówienia na 22 sztuki tych pojazdów, po czym w dniu 1 grudnia 2014 roku przesłał 22 faktury Pro Forma obejmujące całość ceny za zamówione samochody. W okresie od 2 grudnia 2014 roku do 15 grudnia 2014 roku spółka (...)przelała na konto oskarżonego pełną cenę zapłaty wynikającą z powyższych faktur. T. M. zamówił u dealera (...) spółka z o.o. w Ł. jedynie 11 samochodów. Zostały one dostarczone (...)w dniach 15 grudnia 2014 roku i 8 stycznia 2015 roku. Oskarżony nie zamówił w ogóle u dealera pozostałych 11 samochodów i pozostawił dla siebie pieniądze wpłacone na jego konto z tego tytułu. Jednocześnie zwodził pokrzywdzoną spółkę zapewniając, że samochody zostały zamówione. Zmieniał terminy dostarczenia pojazdów i podawał różne powody niemożności ich odbioru. W dniach 7 stycznia, 9 stycznia, 13 stycznia, 19 stycznia, 26 stycznia 2015 roku podejmowano kolejne próby odbioru samochodów, które kończyły się niepowodzeniem. Oskarżony pozostawał cały czas w kontakcie telefonicznym, mailowym ze spółką (...)zapewniając, że pojazdy zostaną dostarczone. W dniu 26 stycznia 2015 roku poinformował pracownika spółki (...), że jednak transakcja sprzedaży aut nie dojdzie do skutku i zostaną zwrócone pieniądze, które on rzekomo wpłacił na konto dealera. Chcąc sprawdzić wiarygodność słów oskarżonego, M. J. (1) wezwał go do nadesłania skanu kart pojazdów 11 sztuk samochodów zamówionych u dealera, tj. dokumentów przypisanych do konkretnych samochodów, wydawanych przez dealera kupującemu w chwili zakupu celem umożliwienia rejestracji pojazdu. T. M. nie przesłał kart pojazdów. Mimo żądania, nie przesłał także potwierdzenia przelewu pieniędzy na zakup tych 11 samochodów ze swojego konta na konto spółki (...). W dniu 6 lutego 2015 roku M. J. (1) ustalił w rozmowie z kierownikiem salonu (...) w B., że

powyższe samochody nie zostały w ogóle zamówione przez T. M. w spółce (...). W dniu 9 lutego 2015 roku tę informację potwierdził także specjalista sprzedaży flotowej (...) spółka z o.o. W. O..

W dniu 5 lutego 2015 roku została zawarta deklaracja wekslowa pomiędzy spółką (...) a T. M., regulująca sposób wypełnienia weksla własnego in blanco na zabezpieczenie wszelkich roszczeń (...). W dniu 6 lutego 2015 roku oskarżony podpisał weksel własny in blanco na kwotę obejmującą cenę zakupu 11 samochodów.

W dalszym ciągu zapewniał, że zwróci pieniądze. W dniu 12 lutego 2015 roku przesłał informację, że pieniądze zostały przekazane na konto (...), a potem 16 lutego 2015 roku poinformował, że wysłał pieniądze o godzinie 09:30. Mimo obietnic, pieniądze nie wpłynęły na konto spółki.

W dniu 17 lutego 2015 roku (...) wezwała oskarżonego do wykupienia weksla. T. M. potwierdził własnoręcznym podpisem odbiór wezwania do wykupu weksla. W rozmowie z M. J. (1) i D. Ś. przyznał, że nie zamówił 11 sztuk samochodów u dealera i nie ma pieniędzy na zwrot zadłużenia. Do chwili obecnej oskarżony nie zwrócił w całości pieniędzy pokrzywdzonej spółce.

(wydruk z KRS k.522-525, oferta k.526, 527, kopie faktur k.529-550, 558, 826-835, potwierdzenia przelewów k.551-554, 573-574, 623-626, korespondencja mailowa k.555-557, 559-572, 577-578, 671-672, kserokopie dowodów rejestracyjnych k.673-680, weksel własny k.579, deklaracja wekslowa k.580, wezwanie do zapłaty k.581, dokumentacja dotycząca transakcji k.663-670, 793-801 (**podzbiór (...)**) oraz kserokopia zamówienia k.34, zeznania M. J. (1) k.81-83, 123-124, D. Ś. k.85-87, 124, M. R. k.88-90, 123 M. G. k.91-94, 124-125, W. O. k.95-97, 125-126).

Oskarżony z zawodu jest (...) prowadzi własną działalność gospodarczą, pozostaje w konkubinacie, ma (...) dzieci, według oświadczenia nie osiąga aktualnie dochodów, działalność przynosi straty i utrzymuje się z oszczędności. Nie był dotychczas karany.

(oświadczenie k.498A, informacja o dochodach k.1218-1219A oraz k.20-23, karta karna k.1211A).

T. M. przyznał się do popełnienia zarzucanego czynu i zobowiązał się zwrócić otrzymane od pokrzywdzonych pieniądze. Nie składał szczegółowych wyjaśnień odnośnie poszczególnych transakcji. Nie był także obecny podczas rozprawy.

(wyjaśnienia T. M. k.498-499, 1103 A).

Sąd analizując zebrane dowody uznał sprawstwo oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu za udowodnione. Sąd dał wiarę zeznaniom świadków K. G., P. K., P. N., M. P., B. B. (3), A. O., M. J. (2), D. Ś., M. R., M. G., W. O., B. B. (2), A. C., R. Ł., D. T. i G. Ż.. Zeznania świadków nie budzą żadnych wątpliwości, znajdują potwierdzenie w dowodach z dokumentów załączonych do akt sprawy i w połączeniu przedstawiają pełny obraz przestępstwa. Sam oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego czynu i w toku postępowania nie zaprzeczał ani okolicznościom wynikającym z zeznań świadków ani okolicznościom z dokumentów.

Stan faktyczny sprawy wyraźnie wskazuje, że mechanizm działania oskarżonego odnośnie wszystkich pokrzywdzonych był taki sam. Najpierw jako właściciel firmy (...)zajmującej się pośrednictwem w sprzedaży samochodów nawiązywał współpracę i składał korzystne oferty nabycia pojazdów. Pierwsze transakcje zawarte z pokrzywdzonymi firmami przebiegły pomyślnie i oskarżony po otrzymaniu zapłaty za zamówione pojazdy dostarczył je w ustalonym terminie. Następnie w krótkim okresie, bo od 23 maja 2014 roku do 5 stycznia 2015 roku zawarł z pokrzywdzonymi szereg umów (szczegółowo opisanych w stanie faktycznym) dotyczących nabycia u poszczególnych dealerów zamówionych samochodów i sprzedaży tych pojazdów pokrzywdzonym firmom. Oskarżony po przyjęciu konkretnego zamówienia wystawiał faktury Pro Forma obejmujące cenę zapłaty, a pokrzywdzone firmy dokonywały przelewu pieniędzy na jego konto bądź tytułem zapłaty całości ceny za samochody, bądź tytułem zaliczek za zamówione pojazdy. Okolicznością bezsporną jest, że w przypadku przyjętych zaliczek oskarżony w ogóle nie wywiązał się z zobowiązania i nie złożył żadnego zamówienia u dealerów samochodów, a otrzymane pieniądze zatrzymał dla siebie.

Postąpił tak odnośnie 64 sztuk samochodów marki (...) zamówionych u niego przez firmę (...) oraz odnośnie 62 sztuk samochodów marki (...) zamówionych przez spółkę (...). W obu przypadkach przyjął od pokrzywdzonych zaliczki, odpowiednio w kwotach 64.000zł. i 62.000zł., przy czym samochodów nie zamówił, a otrzymanych pieniędzy nie zwrócił. W pozostałych trzech wypadkach, po przelaniu na jego konto całości ceny za samochody, zamówił u dealerów i dostarczył pokrzywdzonym tylko część zamówionych pojazdów, a pozostałych samochodów w ogóle nie zamówił i pieniądze przekazane z tego tytułu przez pokrzywdzonych zatrzymał dla siebie. Dotyczy to nie zamówionych 7 samochodów marki (...) dla P. (...), 11 samochodów marki (...) dla spółki (...) oraz 11 samochodów marki (...) dla spółki (...). Z zeznań świadków wynika, że we wszystkich przypadkach zachowanie oskarżonego było takie samo lub bardzo podobne. T. M. zapewniał pokrzywdzonych, że zamówił samochody i przesunął terminy odbioru pojazdów wymyślając różne powody niemożności ich chwilowego dostarczenia. Odnośnie firmy (...) przesłał nawet mailem nieprawdziwe potwierdzenia transakcji, z których miało wynikać, że rzekomo przelał ze swojego konta na konta dealerów pieniądze z tytułu zakupu wszystkich zamówionych samochodów. Dopiero w wyniku działań pokrzywdzonych firm okazywało się, że oskarżony w ogóle nie zamówił przedmiotowych pojazdów u dealerów. T. M. zwodził pokrzywdzonych, że odda pieniądze, które zostały przekazane na jego konto, ale mimo tych zapewnień zadłużenia nie spłacił. Jednocześnie ani razu nie potrafił wytłumaczyć na jaki cel przeznaczył pieniądze otrzymane od pokrzywdzonych firm.

Oceniając w ten sposób zebrane dowody Sąd uznał, że T. M. swoim zachowaniem wyczerpał dyspozycję **art. 286§1 kk w zw. z art. 294§1 kk w zw. z art. 12 kk**, ponieważ w okresie od 23 maja 2014 roku do 5 stycznia 2015 roku w K., P. i innych miastach Polski będąc właścicielem firmy (...) w K. ulica (...), działając z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez wprowadzenie w błąd kupujących co do faktycznego zamiaru i możliwości wywiązania się z zobowiązań polegających na dostarczaniu celem dalszej odsprzedaży samochodów osobowych, zawierał umowy na zakup tych pojazdów oraz pobierał zaliczki lub zapłatę ceny nie mając zamiaru realizacji tych zobowiązań, czym doprowadził kupujących do niekorzystnego rozporządzenia mieniem i czynu tego dopuścił się w stosunku do mienia znacznej wartości, a łączna wartość szkody wyniosła 2.613.308,75zł. W stanie faktycznym zostały szczegółowo wskazane umowy na sprzedaż poszczególnych marek samochodów zawierane przez oskarżonego z pokrzywdzonymi firmami oraz jego zachowania związane z niewykonaniem przyjętych zobowiązań, czym oskarżony działał na szkodę trzech firm, tj. P. (...), (...) K. G., (...) i (...) spółka z o.o.

Przedmiotem ochrony art. 286§1 kk jest cudze mienie, czyli własność i wszelkie inne prawa o charakterze majątkowym. Do znamion przestępstwa z art. 286§1 kk należą trzy oszukańcze sposoby jego popełnienia: wprowadzenie innej osoby w błąd, wyzyskanie błędu, wyzyskanie niezdolności innej osoby do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Pierwszy i drugi opiera się na błędzie pokrzywdzonego, którego wyobrażenie o rzeczywistości nie odpowiada faktom w zakresie istotnym dla podjęcia decyzji o określonym rozporządzeniu mieniem. Sprawca albo błąd ten wywołuje, przedstawiając pokrzywdzonemu fałszywy obraz rzeczywistości, albo wykorzystuje fakt, że pokrzywdzony z innego powodu jest już w błędzie. Trzeci sposób popełnienia oszustwa wiąże się ze szczególnymi cechami osoby dokonującej rozporządzenia mieniem. Jej niezdolność do należytego pojmowania przedsiębranego działania może mieć charakter zarówno trwały (gdy przyczyną jest np. niedojrzałość), jak i przejściowy (gdy przyczyną jest np. stan odurzenia. (wyr. SN z 2.12.2002r, IVKKN 135/00).

Okoliczności faktyczne sprawy jednoznacznie wskazują, że T. M. za każdym razem wprowadzał pokrzywdzonych w błąd co do swojej sytuacji materialnej i zamiarów biznesowych, czym doprowadzał do mylnego wyobrażenia o rzeczywistym stanie rzeczy. Takie zabiegi skutkowały niekorzystnym rozporządzeniem mieniem przez pokrzywdzonych, którzy przelewali pieniądze na konto oskarżonego sądząc, że dostarczy im zamówione samochody. Postawa oskarżonego wyraźnie świadczy, że już w chwili przyjmowania konkretnych zamówień, nie miał zamiaru wywiązać się z ich realizacji. Od początku bowiem fałszywie zapewniał pokrzywdzonych, że samochody zostały zamówione i pieniądze zostały przelane przez niego na konta dealerów, choć w rzeczywistości pieniądze zatrzymywał dla siebie i nie zamawiał w ogóle samochodów albo zamawiał tylko niewielką część. Jednocześnie nie potrafił w ogóle wytłumaczyć na jaki cel przeznaczył pieniądze otrzymane od pokrzywdzonych. W ocenie Sądu zachowanie oskarżonego stanowiło oszustwo, działał on umyślnie, z zamiarem bezpośrednim – kierunkowym, którego celem

było osiągnięcie korzyści majątkowej. Oskarżony przy tym miał pełną świadomość realizacji wszystkich ustawowych znamion czynu z art. 286§1 kk.

Stan faktyczny wskazuje, że oskarżony działał w warunkach art. 12 kk, ponieważ wszystkie zachowania zostały podjęte w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru. Istniejący z góry powzięty zamiar dotyczył tu chęci oszukania innych osób i był realizowany przy każdej nadarzającej się okazji, w krótkich odstępach czasu, przy czym oskarżony podjął decyzję o dokonaniu oszustwa już z chwilą pierwszego zachowania.

Dopuścił się tego czynu w stosunku do mienia znacznej wartości, ponieważ zgodnie z art. 115§5 kk jego wartość w czasie popełnienia przestępstwa wynosiła ponad 200.000zł.

Sąd ocenił stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu jako wysoki. Zgodnie z art. 115 § 2 kk, przy tej ocenie kierował się rodzajem i charakterem naruszonego dobra, rozmiarem wyrządzonej szkody, sposobem i okolicznościami popełnienia czynu, postacią zamiaru, motywacją oskarżonego. Oskarżony swoim zachowaniem naruszył dobro chronione prawem jakim jest cudze mienie. Po jego stronie nie wystąpiły żadne czynniki zdolne wyłączyć lub ograniczyć winę.

Sąd przy wymiarze kary kierował się również dyrektywami wymiaru kary zawartymi w art. 53§1 kk, bacząc aby jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

W myśl art. 53§2 kk Sąd uwzględnił także sposób zachowania się oskarżonego, jego właściwości i warunki osobiste, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie po jego popełnieniu.

Wymierzając karę, Sąd zastosował zgodnie z art. 4§1 kk przepisy kodeksu karnego obowiązujące w chwili popełnienia przez oskarżonego przestępstwa – jako, że są dla niego względniejsze niż przepisy obowiązujące od dnia 01 lipca 2015 roku, czyli w chwili orzekania.

Wymierzając karę pozbawienia wolności Sąd uwzględnił na korzyść fakt przyznania się do stawianego zarzutu, wyrażenie żalu i skruchy oraz fakt dotychczasowej niekaralności. Na niekorzyść Sąd przyjął fakt działania w warunkach czynu ciągłego i wyrządzenia bardzo wysokiej szkody (mienie znacznej wartości), przy czym szkody poniesione przez pokrzywdzonych nie zostały jeszcze w całości naprawione mimo licznych obietnic oskarżonego.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd podzielił stanowisko Prokuratora oraz obecnych na rozprawie pełnomocników oskarżycieli posiłkowych i wymierzył oskarżonemu karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 4 lat. Dotychczasowy sposób życia oskarżonego wskazuje, że cele kary zostaną osiągnięte w warunkach wolności kontrolowanej i oskarżony nie wkroczy ponownie na drogę przestępstwa.

Z uwagi na cel działania oskarżonego w postaci osiągnięcia korzyści majątkowej Sąd orzekł wobec niego także karę grzywny w ilości 100 stawek dziennych, każda po 50zł. Ustalając wysokość grzywny uwzględnił stopień winy i możliwości zarobkowe oskarżonego.

Ze względu na charakter popełnionego przestępstwa Sąd orzekł także zakaz prowadzenia przez oskarżonego działalności gospodarczej związanej z obrotem pojazdami mechanicznymi na okres 5 lat od uprawomocnienia się wyroku.

W ocenie Sądu wymierzona kara jest współmierna do stopnia winy oskarżonego, wagi czynu i stopnia jego społecznej szkodliwości.

Sąd nie uwzględnił wniosku pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego (...) spółka z o.o. (złożonego na etapie postępowania sądowego w dniu 3 marca 2016r.) w przedmiocie zasądzenia od oskarżonego w trybie art. 46§1 kk obowiązku naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego kwoty 38.277,30zł. Z treści wniosku wynika,

że na kwotę tę złożyły się koszty refakturacji kosztów związanych z zamówionymi transportami samochodów, które nie zostały wydane oraz odszkodowanie za nie wywiązanie się z warunków zamówień, przy czym oskarżony został poinformowany o konieczności poniesienia tych kosztów w lutym 2015 roku, ale ich nie zwrócił. W załączeniu złożono do akt sprawy kserokopie dwóch faktur wystawionych dnia 26 stycznia 2015 roku i notę obciążeniową z dnia 5 lutego 2015 roku.

Sąd rozpoznając powyższy wniosek miał na uwadze fakt, że w dniu 5 lutego 2015 roku została zawarta pomiędzy T. M. i spółką (...) deklaracja wekslowa. Porozumienie to regulowało w jaki sposób (...)wypełni weksel własny in blanco wystawiony przez T. M. na zabezpieczenie wszelkich roszczeń (...). W §2 tej deklaracji wskazano wszystkie składniki długu i T. M. wyraził zgodę na wypełnienie weksla in blanco bez protestu na sumę odpowiadającą kwocie, na którą złożyły się: dług główny w wysokości 1.014.108 zł. tytułem roszczeń z umowy sprzedaży wraz z odsetkami ustawowymi oraz ewentualnie koszty przymusowego dochodzenia roszczeń wraz z kosztami postępowania sądowego i egzekucyjnego oraz kosztami obsługi prawnej w zakresie prowadzenia postępowania windykacyjnego.

W dniu 6 lutego 2015 roku oskarżony podpisał weksel własny in blanco na kwotę obejmującą cenę zakupu 11 samochodów.

W takiej sytuacji wątpliwości budzi fakt, dlaczego koszty w kwocie 38.277,30zł., objęte fakturami i notą księgową wystawionymi przed podpisaniem przedmiotowego weksla nie zostały ujęte w powyższej deklaracji tym bardziej, że porozumienie to dotyczyło zabezpieczenia wszelkich roszczeń (...) wobec oskarżonego. W aktach sprawy brak jest również wezwania oskarżonego do zapłaty tych kosztów (o czym mowa we wniosku). Z tych względów Sąd nie uwzględnił wniosku. Należy jeszcze zaznaczyć, że w postępowaniu karnym nie orzeka się obowiązku naprawienia szkody, jeżeli roszczenie wynikające z popełnienia przestępstwa jest przedmiotem innego postępowania albo o roszczeniu tym w innym postępowaniu prawomocnie już orzeczono. Zakaz ten odnosi się do każdego określonego w ustawie wypadku orzekania karnoprawnego obowiązku naprawienia szkody, nie ma przy tym znaczenia, czy roszczenie zasądzone w postępowaniu cywilnym zostało skutecznie wyegzekwowane.

W oparciu o art. 627 kpk w zw. z §14 ust.1 pkt 2, ust. 2 pkt 5, ust. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U z 2002 r. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.) Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżycieli posiłkowych zwrot poniesionych przez nich kosztów zastępstwa adwokackiego.

Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę zgodnie art. 2 ust.1 pkt 4, art. 3 ust 1 ustawy z 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych- Dz.U. z 1983r. Nr 49, poz.223 z późniejszymi zmianami. W oparciu o art. 624§1 kpk zwolnił oskarżonego od zwrotu wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.